

10 söndagen efter den Heliga Trefaldighets dag

Tom Hardts postilla, andra årgången

Predikotext: Luk. 4:23-30.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

När vi denna söndag återigen med varandra församlas i vårt kyrkorum för att mottaga frälsningens evangelium och dess insegel i Herrens för oss offrade lekamen och blod, möts vi av en allvarlig erinran om hur denna gåva är en gåva av nåd allena, utan all vår förtjänst och värdighet. Den påminnelsen utgår från dagens evangelium, där Jesus för Jerusalems invånare förkunnar otrons straff, hur domen drabbar den, som försummat att ta till vara den erbjudna syndaförlåtelsen. Inför denna stränga dom och inför dess verkställande i Jerusalems förstöring som av ålder högtidlighålles denna söndag, skall vi förhålla oss på det sätt, som vår evangelisk-lutherska bekännelse framställer med följande ord: ”*Genom sådana straff, som drabbar länder och enskilda, visar Gud för de sina hela sitt allvar, vad vi alla förtjänat och voro värda, då vi förbållit oss illa gentemot Guds ord och ofta djupt bedrivat Den Helig Ande. Hans avsikt är, att vi skola leva i gudsfruktan samt erkänna och prisa hans godhet, som han utan vår förtjänst och i strid med vad vi hava förtjänat visat oss, i det han låter sitt ord komma till oss och icke förhärdar eller förkastar oss.*” (SKB, s. 667)

Så skådar vi i dag in i Guds outrannsakliga godhet, hans grundlösa barmhärtighet, hans utkorelse av evighet utan all vår förtjänst. Bara detta är anledningen till att Gud i denna stund välsignar oss med sitt heliga Ord och med sina heliga sakrament, uppväcker vår tro och mottager våra lovsånger och böner. Vårt kött, vårt medfödda syndafördärv binder oss samman med Jerusalems invånare, och denna oandliga släktskap skall föra därtill - för att än en gång låta bekännelsen tala i sin heliga upphöjdhed - ”*att vi, när vi jämföra oss med dem och finna oss lika dem, må så mycket ivrigare lära känna och prisa Guds alldeles oförtjänta nåd mot*

'barmhärtighetens kär!'. Ty dem, som bliva straffade och mottaga sina 'synders lön' sker ingen orätt. Men i de andra, åt vilka Gud giver och hos vilka han bevarar sitt ord, varigenom de upplysas, omvändas, behållas och bevaras, förhärligar Gud sin rena nåd och oförtjänta barmhärtighet.” (SKB, s. 667)

Så skådar vi denna söndag med ett särskilt klart sken Guds stränghet i Lagen, Guds godhet i evangelium, den outrannsakliga olikhet och skärande åtskillnad, som vi i den innevarande tidsåldern och med vårt av synden skadade förnuft inte kan fatta. Vi får med aposteln blott säga: ”*Huru outgrundliga äro icke hans domar, och huru outrannsakliga hans vägar*” (Rom. 11:33). Härom säger vi sammanfattningsvis sålunda:

I. Gud straffar med all rätt all synd,

II. Gud är icke skyldig att giva någon sin Ande och sitt Ord,

III. Gud utväljer av idel nåd ett heligt folk åt sig.

I. Gud straffar med all rätt all synd.

Somliga människor, som kallar sig kristna, går till angrepp mot dagens evangelium och kallar det antisemitiskt, antijudiskt, ett utslag av rashat. Så visar de sitt främlingskap för den bärande tanken i allt rättsinigt judiskt tänkande, nämligen att Gud med all rätt straffar all synd, allra synnerligast hos dem, som falskeligen pryder sig med hans namn. Upprördheten över talet om Jerusalems förstörelse, över brandröken från det brinnande templet, över hedningarnas inbrott på helig plats, är först och sist ett bestridande av Guds rätt att straffa, av Guds rätt att vara Gud, oåtspord av människor. Mot detta har vi bara att i Guds namn ställa den enkla katekeskunskapen, som varje församlingens barn kan upprepa: ”*Jag, HERREN, din Gud är en nitälskande Gud, som bemsöker fädernas*

missgärning på barn och efterkommande i tredje och fjärde led, när man hatar mig” (2 Mos. 20:4).

II. Gud är icke skyldig att giva någon sin Ande och sitt Ord.

Den dom, som utgår från Guds stränga Lag, hävs förvisso av syndaförlåtelsen från Guds nådiga evangelium, men detta evangelium är inte Guds sätt att med hartassen stryka över de inledande skrämmande orden, att återkalla eller göra Lagen trots allt uthärdlig. Nej, som vår kyrkas bekännelse säger: ”*Då vår natur är fördärvad genom synden och värd Guds vrede och fördömelse, så är Gud icke skyldig att giva oss vare sig sitt Ord, sin Ande eller sin nåd*” (SKB, s. 667). Så är Guds nåd aldrig inbyggd i skapelsen, inte något, som man finner bara genom att skrapa på den hårda ytan. Guds nåd är aldrig i den meningen skapelsens urgrund, det alltid närvarande, alltid utspända säkerhetsnätet. Nej Guds nåd är hans fria, suveräna, självhärliga nåd, då han böjer sig ned över den oförtjänte.

III. Gud utväljer av idel nåd ett heligt folk åt sig.

När templet faller samman i aska, när altarna omkullstörtas, när prästadömet går förlorat, hör inte Guds tempelbygge på jorden upp, upphör han inte att mottaga välbehagliga offer, saknar han inte sanna präster. Det är som vi sjunger var advent i psalmen ”*Bereden väg för Herren*”: ”*Jerusalem är öde, Dess tempel fallit ner, Dess präster äro döde, Dess spira är ej mer; Men Kristi rike varar Och sig alltmer förklarar. Välsignad vare han Som kom i Herrens namn.*” (sv. ps. 43:7) I vår mitt, med just oss, som tror evangelium, som tror Kristi lekamen och blod vara syndaförlåtelse, levandegörande spis, sker Guds sanna kyrkobygge. Det är han, som i dag lägger lovsången på våra läppar, som får oss att sjunga: ”*Vi upplyfta våra hjärtan till Gud*”. Att Gud gör så med oss, skall fylla oss med storögd, barnslig förtjusning, med en aldrig upphörande förvåning och glädje.

Amen.